

SEGL

Nej, det er ikke en hemmelighed, som den der skjules
bag en sovendes lukkede øje, ikke en sindrig kode,
som vi længe foregiver at bære på, overleveret
fra bedsteforældre eller forældre på deres dødsleje.

Det er en vibreren i musklerne afsat af en kronisk uro,
der forårsager dønninger selv på denne sommerdag,
hvor vinden har lagt sig, og vilde dufte fra endnu dryppende
buske og blomster vægtløst slår rødder i den varme luft.

Det er en kraft og modkraft, det er en smerte vakt til live,
en indre intifada, en sindets nye stenalder, hvor jeg er taget til fange
af mig selv, for jeg tænker ikke bag skudsikkert glas, når jeg går den vej
enhver kun selv kan gå, når jeg vækker et sprog, et dronningerige.

Jeg finder et stisystem, bevæger mig over broer eller ud ad porte,
jeg rejser mod en yderste grænse, går gennem drømmeagtige passager,
giver min stemme – resten mister jeg som blodet fra en violet åbnet vene;
jorden trækker alt til sig og drikker, lugter bagefter fugtigt af regn.

Over ordene sætter en regnbue sit lysende segl.